

KUNGARNE

JULES LEMAITRE.

Fort. fr. föreg. nr.

Avdotja inträdde i svart kläd...

Frida skyndade emot henne för att omfamna henne...

"Svår mig förs," sade hon, "att det inte är en främling...

"Således är det fortfarande osäkert, att ni lysse medomkon med de förtvyllda..."

"Ja, jag tror det." "Och att ni skulle vara i stånd att hela och hållet uppfylla er för vår heliga sak?"

"Jag hoppas det," svarade Frida en smula orolig. "Kom då hit," sade den gamla...

"Men ni," sade Frida, "hvar har ni gjort sedan vi skildes åt? Har ni kommit till Marburg, och har ni kommit till Marburg?"

"Jag har hållit skola för barn, och de fattiga ha fött mig..." "Men hvad betyder det? Jag har kunnat leva, eftersom jag är här. Nu gäller det något helt annat?"

"Och med en stamma, som lik som hanrade fram orden, fortsatte hon hastigt: "Omblicket är inte ett handla..."

"Folket har lidit så mycket, att det är ett stort uttryck för mig kunde tro..." "Ett bättre tillfälle skall aldrig yppa sig..."

"Folket har ändligen sin dröm inom räckhåll..." "Hvad står val en nu emellan det och dess dröm? Ingenting, så godt som ingenting..."

"Bakom prins Herman finansierades ett sjukt barn och den där eländige Otto, som föraktas till och med af de sina..."

"Det var, som om ett islock in svept Frida. Hon stod där och stannade, annu nästan oförmögen att förstå, i början mera häpen än uppbragt..."

"Hon minde, att hon råddat henne från svår, att hela hennes liv endast varit dygd, brinnande med känsla, glömska af sig själf, fullständigt uppgående i en ide..."

"Det var, som om ett islock in svept Frida. Hon stod där och stannade, annu nästan oförmögen att förstå, i början mera häpen än uppbragt..."

ni åter visar er efter tre år... Och förfärad upprepade hon: "Därför... Därför..."

Avdotja svarade: "Kommer ni ihåg, att vi fördom i Paris tillsammans frände minnet af våra hjältar och martyrer. Och ni beundrade dem, ni ärade dem i ert hjärta och begräde dem med strömmande tårar..."

"Men hvad annat gjorde de val, än hvad folket väntar af er idag?" "Den dödade tyranner, elaken och förtäfliga varelser, människoligbetens fiender..."

"Prins Herman är kanske mera brottslig än alla de andra, ty han har varit falskast. Han försöde folket med föga löften och dast för att kunna skrika det med mindre risk, och till frymheten af undertyckandes, som de, säga, har han fogat tros-sheter af ett bakhåll..."

Och under det Avdotja talade, lysse hennes ögon af en dyster eld, länd af det gamla revolutionära misstroendet, den arldriga anklagelsemanien, som utmärkt folkkonspiratorerna i alla tider.

"Det är icke sant!" utbrast den unga flickan, "det är icke sant! Jag känner honom mähända bast, och jag har aldrig sett ett ömmare hjärta eller en mera hjätemodig god vilja. Allt detta skred jag till er om, men ni väidgades icke svara..."

"Hvad han gjort, det ha ni tvungit honom till, det vet ni nog. Men hvad ni icke vet, det är de blodstärar, som fullgörandet af hvad han rott vara sin plikt, kostat honom..."

"Ni ha icke velat förstå honom, men det är icke hans fel..." "Och be tank dessutom, hvad han gjort för de där olycksliga dagen, på det hat, han ädragit sig, innan han utsatte sig för ert..."

"Äu sedan?..." "Hvad betyder det, även om jag skulle samtala ka att tro er? Om det icke är hans uppsåt, som är ondt, så är det hans kall. Så mycket större för honom! Man sådana som han..."

"Frida var förestad att utbrista: "Ja, ni har bedragit er, och hvad ni befäller är skändligt!"

"Men inför detta ansikte af sten, som vittnade om en öfvermännisklig viljekraft och liksom en långvarig förhållande i hjältemod, blygdes hon och behäskade sig. Hon vägade ännu icke låta sitt svaga hjärta tala eller namna det verkliga skälet till sin förfärlade ynnakt."

"Frida var förestad att utbrista: "Ja, ni har bedragit er, och hvad ni befäller är skändligt!"

"Men inför detta ansikte af sten, som vittnade om en öfvermännisklig viljekraft och liksom en långvarig förhållande i hjältemod, blygdes hon och behäskade sig. Hon vägade ännu icke låta sitt svaga hjärta tala eller namna det verkliga skälet till sin förfärlade ynnakt."

"Frida var förestad att utbrista: "Ja, ni har bedragit er, och hvad ni befäller är skändligt!"

"Men inför detta ansikte af sten, som vittnade om en öfvermännisklig viljekraft och liksom en långvarig förhållande i hjältemod, blygdes hon och behäskade sig. Hon vägade ännu icke låta sitt svaga hjärta tala eller namna det verkliga skälet till sin förfärlade ynnakt."

"Frida var förestad att utbrista: "Ja, ni har bedragit er, och hvad ni befäller är skändligt!"

"Men inför detta ansikte af sten, som vittnade om en öfvermännisklig viljekraft och liksom en långvarig förhållande i hjältemod, blygdes hon och behäskade sig. Hon vägade ännu icke låta sitt svaga hjärta tala eller namna det verkliga skälet till sin förfärlade ynnakt."

karleken, när den hand, som gett den, lods af öppenlyttiga bevekelsegrunder, och när döden kommer hastigt, oförmodadt, utan lödande. Och ett mord är slutligen icke fögt, när mördaren på förhand oftrött sitt lif..."

Jag håller icke på mitt. "Hon tillade i skarpare ton: "Ä jag, det är lätt och angenämt att åska rättvisan och tyckasynad om de förtvyllda, när det bara är frågan om drömmar och fögra ord..."

"Ni trodde, att det skulle förfära så för beständigt, och när det gäller att på fullt allvar sätta handen till verket och döda eller själf dö, då uppriser sig ert ömmare hjärta och ni speglar den förtvyllda avvisande..."

"Hvem af oss är fög härvidlag?" "Gär jag," upprepade Frida. "Gär jag?" "Den gamla kvinnan rödde sig icke, men hennes röst blef mjukare."

"Ni vagrar alltså bestämt, Frida?" "Ja, jag vagrar!" "Följ då med mig." "Med er?"

"Ja visst, med mig. Våra vaner vana oss icke långt härifrån vid gästgivargården, som ligger där vägnarna till Steinbach och Kirchdorf korsa hvarandra..."

Jag trodde er vara starkare..." "Låt oss inte mera tala där om. Men otvungen ni skakar mod att fullgöra, hvad vi väntat af er, har ni ingenting vidare här att säga..."

"Men..." "Trodde ni då, att om jag kommit skiljas från er, min karaste dotter, och sända er till detta öde luf, så var det, för att ni där skulle gagnast tillbringa ert lif i lyx och lättja, medan andra bröder svälta ihjäl?"

"Skulle ni verkligen ha blifvit en höfverken i själ och hjärta?..." "Ses, kom, mitt barn. Prins Herman får icke återfråga er här."

Frida betoekte sitt ansikte med båda händerna och hviskade gråtande: "Jag älskar honom!"

häftigt utbrast af vrede. "Jaså, det är alltså gåtans lösnin!"

"Ni älskar honom! Ni har förnedrat er därtill..." "Ett eländigt åskogsäventyr, det är således resultatet af så många veckras tankar, så många storslag, ni plöjer, af den glömda världens för er morfar, martyren..."

När älskar prinsen? Just ett veckor skall. Hvad för det oss? Har jag kanske sagt åt er, att ålska honom?..."

Ni måste låta bli att ålska honom, det är hela saken. Man bör aldrig älska en älskligt person, ty att ålska honom, det är att endast leva för honom, det är att endast leva för honom, det är att endast leva för sig själf..."

Ä, jag känner till den, er foga, själviska, lumpna kärlek! Man bör ålska människorna. Karleken, sedan ni upplattar den, är en stöld från mänskligheten."

Men Frida upprepade: "Jag älskar honom!" "Förval då!"

Avdotja gick mot dottern med stora steg. När hon kom till tröskeln, vände hon sig om och sade, höjande högra handen som till en förbannelse: "Pröven von Thalberg, efter-som en datterdotter till den i tukt-lust afidne Kariskin icke i denna stund vet någon skönare löst än att vara älskarinna af en fol-kets hödel, så förklarar jag er härmed vid minnet af de tof-hundra olyckliga, som mördades på kronprinsens betalning..."

och därför att han mähända förtjänar erkännande för detta..." "Och jag är icke hans älskarinna, det svar jag er! Men jag älskar honom och skulle hellre dö än öfverge honom..."

"Ni vil, om han nu åskade mig nog högt eller lågt om ålsmak för sin roll för att stå från makten, från tron, från allt..."

"Jag är icke tekig, det skall ni få se, om jag förmådde honom att lämna allt, att resa bort med mig i morgon i afton..."

"Skulle jag då icke förtjänat er förtroende? Skulle jag då icke ha arbetat för vår heliga sak? Ty ni sode ju själf, att det icke är mannen, som ni hatar, utan prinsen..."

Låt mig då göra detta försök, och förlåt mig icke för en oförst."

Det låg så mycket värme och uppriktighet i Fridas ton, hennes genomsökliga ögon uppenbarade så tydligt hennes oskyldiga och lidande hjärta, att gamla kvinnan ett ögonblick blef rörd och med deligt lade sin hand på den unga flickans hufvud."

"Stackars lifen!" mumlade hon. "Jaså! Men åter af sten: "Må göra — jag skall vänta. Men om ni, efter att ha misslyckats i ert försök, stannar kvar här, så besinna, Frida, att ni är den eländige af varelser. Med ert lif utan prinsen, måste ni komma tillbaka till oss..."

Farväl så länge..."

Gunther tände lampen. "Frida behöver mig inte mera?" "Nej, Gunther."

"God natt då, fru." "God natt!"

Frida satte sig vid pianot och spelade en "Lied" af Schumann, långsamt och med fingrar, som knappt tycktes snudda vid tangenterna. Utanför rädde fridfullt natt; det var månken, och friska dofter af blommor och grönska frångede in till Frida genom den öppna glasdörren."

En väntans minut för henne genom att fylla dem med toner. Halfhögt, med ett ackompanjement lätt som fladdret af fjärlingsving, sjöng hon romansen ur Taubhauser:

"O, du min afstjörstjärna klar... och hon upprepade dessa ord som en varning och uppmaning för sig, då prins Herman inträdde. Hon sprang emot honom och hjälpte honom af med slangkappon. Han ville omfamna henne, men hon fattade hans händer och besaekte dem med Ryssar. Därpå drog hon honom bort till hörn af salongen, som upplystes af lampan, lade honom att sätta sig på soffan och satte sig själf på en låg stol vid hans fötter."

"Min gud, hvad ni är blek," utbrast hon. "Är ni sjuk?" "Nej... Jag är glad att vara här..."

Endast här känner jag mig hemmastad, endast här trivas jag..."

Men han andades kort och afbrutet, under det han sade detta, och hans ögon hade en feberaktig blick, ehuru han bemödade sig att småle. "Hvad har ni gjort, Frida, under alla dessa dagar, då ni väntat på mig?"

"Jag har väntat er — det är en sysselsättning, som, jag försäkrar er, är nog för att fylla mina dagar. Och ni?" "Jag? Det vet ni ju, hvad jag har gjort..."

da händer upp mot Herrians tum, som för att hindra de stygga orden att tränga ut. Men han fortsatte, utan att se på honom: "Hur då? Hvad är att göra?"

För att icke tvifla om min plikt skulle jag behöfva det hårdaste hjärtat hos mina lärda föräldrar, och så har jag ju ingenting annat än ett stackars alldeles för ömt hjärta, som våldsamt uppfördes af ännu smärta, och ett stackars oroligt hufvud, som icke ens är visst på, att hvad jag har att försvara är värdt det, som försvaret kostar. Jag hemskets af osakra farhåror och gråter hemliga tårar i ett kall, som utelämnar tvifvel och medlidande..."

"Ack, jag är en mycket dålig ordningens försvarare, ty jag är förestad att utskulda allt hos eländets barn och att hata allt hos dem, som de hata..."

Jag har motagit lycksökningar under dessa dagar, som fyllt mig med vämjelse. Jag beundrar de min, som äro i stånd att döma, fölla, låta andra människor dö, taga allt detta på sig och kunna sova lugnt efteråt..."

Hos mig är tvredricket fullständig mellan min tanke, som är fri, och min handling, som är bunden. Och detta är en sorglig sak; hos en förtrodd kallas det feighet — de mest öfversensande det namn af svaghet. Och likväl skall gud veta, hur mycket viljekraft jag mist upphjuda för att kunna synas den svagaste af människor!"

Frida steg upp och kysste Herman på pannan. Han återtog: "När jag träffade min far ha om aftonen, (jag vet icke, om han förstått, hvad som tilldragit sig under den sista tiden, ty han är mycket skropig) och har nästan förlorat tillförmågan, sade han endast till mig dessa ord, som han redan sagt den dag, då han öfverlemnade makten åt mig: "Min son, må Gud skänka dig tron!"

Ack, jag har sönderslitit den bindel af illusioner, som suveränerna ha för ögonen. Hvad de prisat, har ofta inget mig tvifvel och förfäran..."

Den tro, hvarpå min far lofvat, har jag aldrig ägt, och den, på hvilken jag skulle velat leva, fruktat jag att icke längre vara i besittning..."

Kanske kan ingenting göras för människorna, kanske tjänar alltsammans till ingenting, kanske har det gamla ordstafvel, "allt är föfänglighet", en beständ, förfärlig mening, den fullständiga mening, som man aldrig vägat gifva det..."

"Jag älskar er," sade Frida. "Hon roste sig och — hvilket hon aldrig förut gjort — hon slog sina båda armar ömt skyddande kring Herman som kring ett sjukt barn."

En vindstöt för igenom träd-kronorna. De hörde det långdragen suset växa och fortplantat sig från träd träd. En ugglas skrek. Lamplågden flammade högt upp ett ögonblick och sjönk sedan ned igen. Herman och Frida oforo samtidigt en känsla af oförklarlig ångstan, som störtade omkull alla deras infästing, och som gjorde det svårt för dem att fasthålla de sköna, däraktiga tankar, genom hvilka de trott sig vara nästan uteslutande förnande — de voro snart ingenting annat än två ålskande kroppar, som sökte hvarandra i ensamheten med lifedelstförsorgen..."

"Och jag," sade Herman, "jag lever endast genom er. Själva dessa ångestkväl, som jag biktat i min jammer, beredas mig till en del af er. Ni ensam kan därför stilla dem..."

O, haf medlidande med mig, ty jag är mera ensam och öfvergifven än tiggare på landsvägen..."

(Forts.)

ALLANLINIEN. KONGL. POSTANGFARTYGEN. VICTORIAN, BAVARIAN, HONIAN, PARISIAN. Speciala bekvämligheter för tredje klassens passagerare. Hytter för 4 och 6. Elektrisk belysning. God och väl-lagd mat vid utskäde bord.

Atlantic Steamship Agency. U. J. D. Cummings. General Steamship Agent. C. P. R. Office, WINNIPEG, MAN.

80,000 ACRES. Vestra Canada. Land Dept., SLEB, HAMM ND & NANTON, WINNIPEG, MAN.

Fria Hem i VESTRA CANADA. Commissioner of Immigration, WINNIPEG, MAN. Superintendent of Immigration, OTTAWA, CANADA.

C. P. R. LAND GODT LAD hvarest Jordbruk lönar sig! CANADA PACIFIC JÄRVÄGEN. har utmärkt land till sale i de bästa trakter af Canadas Nordvest.

LAND blir aldrig billigare än nu. 50,000 acres i Sydvestra Saskatchewan. C. P. R. Land Commissioner. F. T. GRIFFIN. Skandinaviska bref besvaras på samma språk.